

Sygn. akt IV KK 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r.,

sprawy **J. P.**

skazanego z art. 283 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 18 września 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 22 kwietnia 2014 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że w dniu 15 kwietnia 2011 r. w miejscowości W. po uprzednim wybiciu przy użyciu młotka zamka w drzwiach samochodu m-ki Renault Clio o wartości 4.400 zł. dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, działając tym na szkodę G. P., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2014 r., uznał oskarżonego J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, z tym że wartość samochodu ustalił na kwotę 2.760 zł. Czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i za popełnienie tego występku na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. P. kwoty 2.760 zł.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. P. kwotę 723,24 zł. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelacje złożyli J.P. i jego obrońca.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 18 września 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przypisany J. P. czyn został zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi, określony w art. 283 k.k., i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności zobowiązując go na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, uchylił rozstrzygnięcie co do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (ustęp II), w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sąd Okręgowy w T. kasację złożył obrońca skazanego J. P. **zarzucając** rażące naruszenie prawa procesowego określone w art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. poprzez wydanie wyroku, mimo braku wniosku o ściganie pochodzące od osoby uprawnionej, gdyż G. P., uznany za pokrzywdzonego, nie był właścicielem przedmiotowego auta, a więc nie mógł żądać ścigania ojca – skazanego J. P., zaś żona skazanego J. P., będąca właścicielem przedmiotowego samochodu, nie złożyła wniosku o ściganie byłego męża J. P., **wniósł** o uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania ze względu na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma oskarżyciel publiczny, gdy wnosi o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Poza sporem jest, że J. P. skazano na karę ograniczenia wolności. W niniejszej sprawie obrońca w kasacji, podniósł zarzut zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k., co czyni kasację dopuszczalną (por. art. 523 § 4 pkt. 1 k.p.k.).

Wskazać jednak należy, że formułując w kasacji zarzut rażącego naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., obrońca skazanego jedynie formalnie spełnił wymagania określone tym przepisem, gdyż w istocie kasacja skierowana jest przeciwko poczynionym w sprawie, i to przez Sąd I instancji, ustaleniom faktycznym dotyczącym praw właścicielskich pokrzywdzonego odnośnie do pojazdu utraconego w wyniku przestępstwa. Kasacja ta została zatem wywiedziona z naruszeniem zarówno wymogu art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych, jak i art. 523§1 k.p.k., który z kolei nie pozwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędnych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie pełni funkcji trzeciej instancji, nie służy zatem kontroli ustalenia tego na podstawie jakich konkretnych dowodów doszło do wydania orzeczenia przez sądy obu instancji, ani analizowaniu czy poszczególne dowody dają podstawę do wydania rozstrzygnięcia zaskarżonego kasacją.

W niniejszej sprawie istotą jest to - na co zasadnie zwrócił już uwagę oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na kasację - że ustalenia Sądu Rejonowego w T. co do istnienia praw właścicielskich pokrzywdzonego odnośnie do pojazdu utraconego w wyniku przestępstwa, znajdują oparcie w prawie cywilnym, rodzinnym i opiekuńczym. Zostało to wręcz drobiazgowo wyłożone w treści uzasadnienia pisemnego wyroku tego Sądu. Ustalenia te zaś Sąd Okręgowy słusznie uznał za prawidłowe.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.